

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

โลกถึงขยะ ทุกข์แสนสาหัส

(ผู้ฟังเทศน์เป็นนักเรียน ๒๒๐ คน ประชาชน ๓๕๐ คน)

เมื่อวานได้เยอะ ดอลลาร์ ๑๑,๘๕๐ ดอลฯ ทองคำได้ ๘ บาท ๕๓ สตางค์ ได้ไป
ทุกวัน ๆ อย่างนี้เรื่อย ๆ อย่างน้อยกะว่าให้ได้ ๔,๐๐๐ กิโล ที่เคยประกาศประจำวันมา
การช่วยชาติคราวนี้ให้ได้ทองคำ ๔,๐๐๐ กิโล สำหรับพี่น้องชาวไทยรวมหมดทั้ง
ประเทศให้ได้ ๔,๐๐๐ กิโลเป็นอย่างน้อย นี่วางพื้นฐานไว้ให้พอเหมาะสมพอดีกับกำลัง
วังชาของพี่น้องชาวไทยเรา กะไว้เพียง ๔,๐๐๐ กิโล อีก ๒๐๐๐ กิโลที่ออกจากเงินสด
๘๐๐ ล้านบาท อันนั้นจะต่อยอดไม่ได้มานับในจำนวน ๔,๐๐๐ นี่นะ อันนั้นสำหรับต่อยอด
เศษออกไปเท่าไรเรามีความสงวนไว้ตลอด เงินจำนวนที่เศษออกไปเป็น ๕๐ กว่า
ล้านนี้ เราจะใช้เวลาจำเป็นเท่านั้น

จำเป็น คือออกเป็นเงินหมุนเวียนช่วยชาติของเราทางรอบ ๆ เรียกว่าทั่วเมือง
ไทยเรา ถ้าจำเป็นจริง ๆ เราถึงจะถอนอันนี้ออกไปช่วย หากไม่จำเป็นหลักใหญ่เราจะ
หมุนเข้าหาทองคำทั้งหมดเลย ทั้ง ๘๕๐ กว่าล้านนี้เราจะหมุนเข้าไป สำหรับ ๘๐๐ ล้าน
แน่แล้ว แต่ ๕๐ กว่าล้านเรายังรอไว้สำหรับความจำเป็นเกี่ยวกับเรื่องเงินหมุนเวียน
อะไรที่จำเป็นจริง ๆ เราอาจถอนอันนี้ออกไปช่วยก็ได้ ถ้าไม่จำเป็นที่พออุไถเราก็ไม่เอา
ออก จะหมุนเข้าทางทองคำ เงินสดมันค่อยมาของมันเรื่อย ๆ เราก็ช่วยอยู่เรื่อย ๆ
อย่างนี้ว่าไง ทองคำก็ได้อ่านทุกวัน ๆ เรามอบไว้และฝากไว้คลังหลวง ๒ ครั้ง ๆ แรก
๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง ครั้งที่สอง ๑,๐๒๕ กิโล ที่ฝากและมอบไว้แล้วนี้ ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง
ทองคำที่ได้หลังจากที่ฝากและมอบไว้แล้วนั้น ๒๑ กิโล ๕๖ บาท และรวมทองคำทั้ง
หมดได้ ๒,๐๘๔ กิโล

สำหรับดอลลาร์ยังขาดอยู่ ๖๑,๖๐๑ ความจริงขาดน้อยกว่านี้ คือดอลลาร์เข้าอยู่
เรื่อย ๆ เรายังไม่ได้ดูสมุด นาน ๆ อ่านสมุดทีหนึ่ง ความตายตัวอยู่ที่สมุด อะไร ๆ ได้ไป
นี้ก็เข้าธนาคาร ๆ แล้วนาน ๆ ถึงจะมาอ่านยอดสักทีหนึ่ง นี่เราไม่ได้อ่านยอด ได้มาเท่า
ไร ๆ มันก็ขาดตามเดิมของมัน ที่อ่านยอดออกมาแล้วขาดอยู่เท่านั้น วันหลังก็ขาดเท่า
นั้น ได้มาก็ร้อยก็พันดอลฯ ก็ขาดเท่าเดิม ขาดอยู่เรื่อย ๆ ความจริงมันขาดน้อยกว่านั้น
ดีไม่ดีอาจจะครบแล้วก็ได้ ตั้งแต่เรากลับจากกรุงเทพฯ มานี้ไม่เคยดูสมุดฝากเลย แต่
ดอลลาร์มันก็มาของมันอยู่เรื่อย ๆ ถ้ามาอุดรฯ ไม่ว่าดอลลาร์ ทองคำก็มาขึ้นที่อุดร ฯ

เรื่อย ๆ แต่ไม่ได้ขึ้นมากเหมือนอยู่กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นจุดใหญ่ กรุงเทพฯ ทั้งทองคำทั้งดอลลาร์จะได้มากกว่าอยู่ทางนี้

แต่อย่างไรก็ตามถ้าเราไปทางด้านไหนก็ไปขึ้นด้านนั้นแหละ นี่มาอุดรฯ ถึงไม่ขึ้นมากมันก็ขึ้นของมัน กรุงเทพฯ ไม่ขึ้นเห็นไหม เรามาอยู่ที่นี้กรุงเทพฯ ไม่ค่อยขึ้น กรุงเทพฯ ก็มาขึ้นที่นี้ ออกจากกรุงเทพฯ ก็มาขึ้นที่อุดรฯ โน่นมหาชัยก็ยังมาขึ้นอุดรฯ ไม่ยอมอยู่กรุงเทพฯ นะ เติลิตถึงอุดรฯ มหาชัยเห็นไหมละ ข้ามกรุงเทพฯ มาเลยโดดใส่อุดรฯ เดียวนี้จวนแล้วที่ว่าดอลลาร์ ๑ ล้านนี่นะ ถึงยังงั้นมันก็ไม่ไปไหน ชี้เกี่ยจ่าอันก็ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ มันก็เข้าของมันเรื่อย ๆ

ตอนเย็นวันนี้ฟ้าหญิงคงจะเสด็จละ พอถึงแล้วก็เข้าประทับค้างคืนที่โรงแรมเจริญศรี วันพรุ่งนี้เช้าก็เสด็จเข้าที่นี้ ตอนบ่าย ๒ โมงก็เสด็จไปเป็นประธานในพิธี จากนั้นอาจจะเสด็จกลับละ

เมื่อคืนนี้ฝนตกยับเยิบ ๆ เราก็เดินจงกรมอยู่กลางคืน ทางจงกรมในป่าเรากลางคืนมันเห็นนะ คือตีสายขาว ๆ ไว้สองข้างทางจงกรมข้าง ๆ ตีสายไว้สองฟากทางกลางคืนมืด ๆ ก็มองเห็น พอมองเห็นชัดเจนสายสองข้าง เราเดินตรงกลาง กลางคืนเห็น เพราะฉะนั้นเราจึงเดินได้ทั้งกลางคืนกลางวัน นอกจากฝนตก ถ้าฝนตกก็เดินไม่ได้ สายในป่าถ้าฝนไม่ตกกลางคืนก็เดินได้ธรรมดา ๆ ที่ไม่ให้มุงก็เพราะว่าเวลาฝนไม่ตก ตอนกลางคืนมุงแล้วมันมองไม่เห็นข้างล่าง เพราะฉะนั้นเราจึงไม่มุง ยกเว้นแต่เวลาฝนตกเราก็ไม่ไป ถ้าฝนไม่ตกเมื่อไรเราก็ไป

ฝนไม่ตกเช่นกลางคืนอย่างนี้เราก็ไปได้ ไปเดินได้สบาย ถ้าหากว่าเรามุงเสียอย่างนี้ กลางคืนเดินไม่ได้นะมันมืด การมุงนี้เสียมากกว่าไม่มุง เพราะฉะนั้นจึงเอาไม่มุงแหละดี ไม่มุงนี้ฝนไม่ตกกลางวันเราก็เดินได้ กลางคืนเราก็เดินได้ ถ้ามุงเสียอย่างนี้ฝนตกก็เดินได้เฉพาะเวลาฝนตก ถ้าฝนไม่ตกกลางคืนเดินไม่ได้เลย มองไม่เห็น เลยเอาไม่ต้องมุง สะดวกสบายดี

เดินจงกรมอยู่ในป่ากลางคืน เราก็หาที่อย่างนี้ กลางคืนในป่าในเขาหาที่โล่งแจ้งคือไปเสาะแสวงหาที่เหมาะสม ๆ เอาไว้ อย่างหนึ่งก็ให้เขาไปทำพอเป็นทางจงกรมให้กลางคืนที่โล่ง ๆ ถ้าอยู่ร่มไม่มองไม่เห็น..กลางคืน หากว่าอยู่ที่โล่ง ๆ บ้างกลางคืนมองเห็น แม้แต่ทุ่งผ่านมาก็เห็น มันหากมีแปลก ๆ สายตาแหละ เราเคยเห็นงู กลางคืนเคยเห็นอยู่เดินจงกรม เขาก็มาของเขา ดูเป็นงูก็รู้ คือเราหาที่อย่างนั้น นอกจากมันจำเป็นจริง ๆ พอเดินได้บุกเลย อย่างนั้นก็หากมีแต่เป็นกรณีพิเศษ ส่วนมากเราจะหาที่ที่พอเดินกลางคืนมองเห็นชัดได้

อยู่ในป่าในเขา โอ๊ย ลำบากนะ ทำความพากความเพียรลำบาก กรรมฐานผู้มุ่ง
 อรรถมุ่งธรรมนี้เรียกว่าลำบากมากอยู่นะ ไม่ใช่ธรรมดา สมบุกสมบัน แต่จิตเป็นพื้น
 ฐานอยู่กับธรรม อะไร ๆ จึงไม่ลำบาก ไม่ว่าจะการอยู่การกินการหลับการนอน ที่พักอาศัย
 ที่ไหน ไม่ลำบากทั้งนั้น ล้มลงที่ไหนหลับเลย เพราะจิตมุ่งต่อธรรม พอตื่นก็ฟัดเลย ไม่
 ได้อยู่กับที่หลับที่นอนหอมมุ้งอาหารการบริโภคนะ ไม่ได้อยู่ เพียงแต่อาศัยเท่านั้นละ
 ที่อยู่จริง ๆ อยู่กับธรรม จิตใจเป็นพื้นฐานอยู่กับธรรมเลย

พอพูดอย่างนี้เรายังระลึกได้ บางที่เราได้พูดกับพระเหมือนกัน เวลาเรานั่งรถไป
 เห็นพระกรรมฐานท่านสะพายบาตรแบกกลด ลักษณะเหมือนกับเราเวลาเดินธุดงค์
 กรรมฐานอยู่ ท่านเดินอยู่ฟากถนน ถ้าธรรมดาเราก็รับท่านไป แต่นี้เราไม่เคยได้ดิบได้ดี
 เพราะการขึ้นรถ แน่คิด ถ้าเดินอย่างนี้สำหรับเราเองเราเดินจงกรมตลอดนั้นไปทั้ง
 วันก็เดินจงกรมตลอดเลย เลยทำให้ระลึกได้ พระท่านเดินสองฟากทางนี้ท่านจะมีสติ
 เป็นความเพียรหรือเปล่านะ ทำให้คิดนะ เพราะเหตุไร เราไม่ได้ดูถูกไม่ได้เหยียบย่ำ
 ทำลายท่านนะ คือเราทำอย่างนั้น เดินทั้งวันเป็นเดินจงกรมทั้งวัน เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเว
 ล่าเวลาว่าวันนี้เดินทางไม่ได้ทำความเพียร ไม่มี เป็นความเพียรตลอด ๆ

เพราะฉะนั้นเรามองเห็นพระท่านเดินสองฟากทางอย่างนี้ ท่านเดินนี้ท่านทำ
 ความเพียรหรือไม่หา หมายถึงว่ามีสติเรียกว่าเป็นความเพียร เราดู ลักษณะท่าทางการ
 นุ่งห่มการสะพายแบกกลด เหมือนกับเราที่เดินแต่ก่อน สีผ้าก็แบบเดียวกัน กลดก็
 คล้ายคลึงกันนั่นแหละ กับบาตรสะพาย เราดูท่านเดินอยู่สองฟากทาง นี้ท่านเดิน
 จงกรมหรือท่านเดินแบบไหนด้า มันอดคิดไม่ได้นะ

เพราะเราเดินเราเดินอย่างนั้น เราไม่ได้อวดเราเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ไม่ว่าจะที่ไหน
 มันก็เป็นความเพียรของมันอยู่จั้น เพราะฉะนั้นจึงไม่เอาใครไปด้วย เคลื่อนไหวไปที่
 ไหน สติสตั้งอยู่กับจิต ๆ รักษาไม่ให้มันคิดออกนอกกลุ่มนอกทาง บังคับอยู่ตลอด ที่นี้
 เวลาออกจากนี้จะไปบ้านนั้น จะไปเขาภูนั้น พอก้าวบิ้อออกไปนี้ นั่นละคือความเพียร
 ตลอดไปเลยจนกระทั่งถึงที่ เป็นอย่างนั้นนะ เราเดินทำความเพียรตลอด

การรักษาจิตจึงว่ารักษายากมากที่สุดนะ ใครไม่เคยรักษาจิตอย่าเอามาอวดนะ นี้
 ก็เป็นเวลาหนักธรรมดา มันอาจจะมีผลอ ๆ ฝืด ๆ บ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ก็สุดวิสัยที่
 ระลึกไม่ได้นะ แต่ปกติจะควบคุมด้วยสติตลอด อันนี้เป็นภาคพื้นความเพียรธรรมดา ที่
 นี้ความเพียรที่เอาจริงเอาจังจริง ๆ คือวันไหนจะนั่งตลอดรุ่งนั้นละ ตั้งแต่ขณะตั้งสัจ
 อธิษฐานลงก็จิตจะออกไปไหนไม่ได้เลย หนักมากตรงนี้นะ มันจะทุกข์จะยากจะ
 ลำบากขนาดไหนจิตจะไม่ให้หนีออกจากตัว คิดแยบ ๆ ไปโน้นไปนี้ไม่ได้เลยเด็ดขาด
 อันนี้เรียกว่าหนักมาก ทั้งบังคับภายใน ทั้งทุกข์เวทนาบีบบังคับ ทั้งสติสตั้งนี้แล้วก็ยัง

ต้องรักษาไว้อีก จะออกไปเพนพ่านที่ไหนไม่ได้ วันนี้เป็นวันสละตายแล้ว จะไปออก
 อย่างนั้นไม่สมชื่อสมนามกับคำว่าสละตาย นั้นละบังคับ

อันนี้หนักมากนะ คือไม่ยอมให้คิดออกข้างนอกเลย ให้อยู่ในวงนี้อย่างเดียว
 ตลอดรุ่งเลย นั้นฟังซิ บังคับหนักไหม นี่ทำมาแล้วนะไม่ได้มาคุย ถ้าวันไหนลงได้นั่ง
 ตลอดรุ่งแล้ว วันนั้นจิตจะแยบออกไปไหนไม่ได้เลย บังคับขนาดนั้น แล้วบังคับอยู่ในวง
 สัจธรรมทั้งสี่นี้ เอ้า วันนี้ตลอดรุ่งเลย ความเพียรจึงเป็นขั้น ๆ ความเพียรธรรมดาอาจ
 จะมีผลมีไผ่ไปบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่อยู่ในเกณฑ์แห่งความเพียร แต่เวลานั่งตลอด
 รุ่งต้องเป็นความเพียรล้วน ๆ เลย แยบออกที่ไหนไม่ได้ เรียกว่าหนักมากอันนี้ จึงได้
 เห็นคุณค่าของสตินะชิ บังคับไม่ให้มันออกให้มันอยู่ภายในก็เป็นธรรมตลอดไปเลย
 แล้วธรรมก็สั่งสมตัวขึ้น ๆ แน่นหนามั่นคงขึ้น ๆ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

ถ้าปล่อยให้มันคิดแยบไปโน้นไปนี้ โอ๊ย ไปเลยแหละไม่ได้เรื่อง ความเพียรมัน
 เป็นขั้น ๆ ถ้าความเพียรได้ลงนั่งตลอดรุ่งแล้วก็เรียกว่า ขณะจิตนี้จะแยบออกไปไหนไม่
 ได้เลย บังคับขนาดนั้น เอาเป็นเอาตายเข้าเลย ให้อยู่ในวงนี้ หมุนตัว ๆ พิจารณาถึง
 เรื่องร่างกายเรื่องความทุกข์ความลำบากด้วยสติด้วยปัญญา เป็นความเพียรทั้งนั้น ๆ
 ไม่ให้คิดออกไปข้างนอกตลอดรุ่งเลย นี่หนักมากเป็นอันดับหนึ่งเทียว ถึงเรื่องความ
 เพียรที่หนักมากที่สุดคือการนั่งตลอดรุ่งแล้วยังไม่แล้ว กระแสของจิตจะคืดยิบ ๆ แยบ
 ๆ ไปข้างนอกไม่ได้เด็ดขาด นี่อันหนึ่ง บังคับขั้นนั้นแล้วก็บังคับเข้าขั้นนี้ เป็นขั้น ๆ ที่นี้
 ที่เรว่าบังคับ ๆ

นี่เราพูดถึงเหตุเราได้รับความทุกข์ความลำบากมาก ผลของมันเกิดความ
 อัจฉริยะทุกคืน นั้นเห็นไหม วันไหนที่ได้นั่งตลอดรุ่ง ว่าพลาดไปวันนี้จิตไม่ได้ลงถึงฐาน
 ที่อัจฉริยะ ๆ ไม่มี นั้นฟังซิ นี่ละผลแห่งการควบคุมจิตใจอย่างแน่นหนามั่นคงด้วยสติ
 ไม่ให้ออกเลย มันก็ลงในจุดที่ว่า บีบเข้าไป ๆ ชัดเข้าไป เดี่ยวก็ลง เวลามันลงนี้ โอ
 อัจฉริยะพูดไม่ได้นะ โลกนี้ดับหมดเลย ที่ว่าจะไม่มีอะไรเลยที่เดียวไม่ได้นะ แต่จะมา
 พูดเทียบกับอะไรไม่ได้ พอพูดได้เลียบ ๆ เคียง ๆ นิดหน่อยว่า สักแต่ว่าปรากฏ คำว่า
 ปรากฏไม่ใช่สักแต่ว่าธรรมดานะ คือสักแต่ว่าปรากฏเท่านั้น คือความปรากฏที่ว่าสัก
 แต่เท่านั้น ของอัจฉริยะอยู่ตรงนั้น ความหมายว่างั้นนะ

ลงได้ทุกคืน คืนละ ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง แล้วแต่มันลงได้นานถอนขึ้นมา ลงอีกที่สอง
 บางที ๒ ครั้งสว่าง ก่อนจะลงนี้ก็ชัดกันเสียจนเต็มเหนี่ยว ๆ ถ้าวันไหนลงได้ง่ายวันนั้น
 จะลงได้นาน วันไหนลงได้ยาก คือจิตใจมันเกี่ยวข้องกับดินฟ้าอากาศเหมือนกัน ถ้าวัน
 ไหนอากาศร้อนอบอ้าว นั่งภาวนานี้เหงื่อแตก วันนั้นทรมาณจิตยากมาก ลงช้า เรื่องลง
 นั้นลงทุกคืนหากมีซำมีเร็วต่างกันเท่านั้น ถ้าวันไหนจับติดปั๊บ ๆ วันนั้นพุ่งเลย วันนั้นไม่

ค่อยๆ ลุกขึ้นมาเดินไปเลย เวลาเท่ากันก็ตาม มัน ๑๒ ชั่วโมง ๑๓ ชั่วโมงมั้ง จนกระทั่งตะวันโผล่บางวันถึงจะลุก ตั้งแต่พอเริ่มมีตาก็เอาแหละ บางทีตะวันยังไม่ตกเข้าแล้ว นานไหมพิจารณาซิ นี่ละความทุกข์ทรมานอยู่จุดนี้หมดเลย

ในชีวิตของเราจึงว่าไม่มีอะไรที่จะหนักมากกว่าการฆ่ากิเลส เห็นประจักษ์กับตัวเองแล้วพูดอย่างเต็มปากซิ เราเป็นเอง ทำเอง รู้เอง ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ตลอดถึงความอัศจรรย์ที่ได้จากผลแห่งการประกอบความเพียร ด้วยความเป็นทุกข์ ทุกข์เพื่อสุขอันนี้นะ มันก็เห็นประจักษ์อย่างนั้น

จิตดวงนี้จะที่อยู่ในร่างทุกคน ๆ ไม่ได้ระมัดระวังรักษาไม่ได้บำรุงมัน มันก็เพ่น ๆ พ่าน ๆ กายทั้งกายทุกสิ่งทุกอย่างเลยกลายเป็นเราไปหมด ความรู้ขันธ์ไปหมดไม่ได้รวมตัว พอมันรวมตัวแล้วก็มีเท่านั้น ทีนี้เมื่อจับได้นานเข้า ๆ จับติด ๆ เข้าไปเรื่อย ๆ เลยจับตัวนี้ได้ ผาดขาดสะบั้นลงไป อะไรสิ่งอยู่ในนั้น มันแทรกอยู่ภายในนั้น นั่นละตัวภพตัวชาติที่เกิดแก่เจ็บตายไม่หยุดไม่ถอย แต่ใจไม่เคยตาย ธรรมชาติอันนั้นมันแทรกอยู่ในจิต พอถอนอันนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วเป็นคนละโลกแล้ว โลกสมมุติกับ...ถ้าว่าโลกวิมุติก็คืออันหนึ่งของวิมุติ ประจักษ์แล้ว แล้วเราจะไปสงสัยอดีตอนาคตยังไง เวลาจิตเป็นอย่างนี้ ต่อไปจิตจะเป็นยังไง จะสงสัยอะไร มันขาดสะบั้นกันแล้วเห็นปัจจุบันขาดตลอดอย่างนั้น แล้วจะไปสงสัยอะไร

นี่ละการฝึกฝนอบรมจิตเป็นของสำคัญมาก ทำความ پاکเพียรทุกข์ยากลำบาก สติอย่าผลอ สติให้จับติด ๆ สติเป็นสำคัญมากนะ ถ้าขาดสติแล้วเดินจงกรมก็สักแต่ว่าเดิน นั่งสักแต่ว่านั่งนั่นแหละ สติเป็นสำคัญจับติด รู้ตัว สติความรู้ตัว บังคับให้รู้ตัวเด่นขึ้น ๆ พอขั้นปัญญานี้ ปัญญาที่ออกก้าวเดิน ปัญญาคือความเฉลียวฉลาด ไม่เคยรู้เคยเห็นก็รู้จักเห็นเพราะปัญญา สติจะอยู่กับจิตเท่านั้นไม่กว้างขวางนะ พอปัญญาออกก้าวเดินนี้มันจะกว้างขวางออกไปเรื่อย ๆ เทียนนะ มันเป็นอยู่ในจิตนะ

ปัญญาก้าวเดินนี้คือว่า ปัญญาขั้นแรกไม่อยากทำงาน ติดความสงบคือสมาธิ ไม่อยากทำงาน ถือว่าลำบากลำบากยุ่งเหยิงไม่อยากออก ทีนี้พอออกไปรู้ไปเห็นสิ่งต่าง ๆ ทีนี้เพลิน พอเพลินก็ปล่อยสมาธิ ทีนี้ก็พุ่งใส่ทางด้านปัญญา เพราะความรู้ทางด้านปัญญากับความรู้ทางด้านสมาธินี้ติดกันมาก มาก ๆ โดยลำดับนะ ละเอียดลออกก็มาก ถึงขั้นปัญญาที่ละเอียดสุดยอดแล้วซึมเลย นั่นฟังซิ ปัญญาที่ยิบเย็บ ๆ หมุนตัวออกนี้เป็นขั้นหนึ่ง ๆ ขั้นหนึ่งเป็นลำดับ จนกระทั่งไม่หมุน แต่ซึมซาบเลย นั่นปัญญาประเภทนี้ มันเห็นประจักษ์ในหัวใจเข้าไปทูลถามพระพุทธเจ้าทำไม ก็สอนไว้แล้ว

สติธรรมดา สติปัญญาอัตโนมัติ มหาสติมหาปัญญา นั่นท่านบอกไว้แล้ว ทีนี้เวลาดำเนินเข้าไปพอเจอเข้า ๆ สงสัยที่ไหน ก็ท่านสอนไว้แล้วนี่ ถึงมหาสติมหาปัญญา

แล้วยังปัญญาญาณซึมซาบเลย อันนี้ซึมซาบเลย นั่นละกิเลสละเอียดขนาดไหนมันตาม เผาใหม่แหลกลหมดเลย พอถึงขั้นสติปัญญามีกำลังกล้าสามารถแล้ว กิเลสนี้หมอบ โผล่ มาไม่ได้เลย โผล่มาก็ขาดสะบั้น ๆ ทันที่ ๆ มันเป็นเองนะ

เวลากิเลสมีกำลังมากนี้มันก็เป็นเองของกิเลสเหมือนกัน พอตั้งสติพับล้มผล็อย เป็นเอง ตั้งเพื่ออยู่ไม่อยู่ ตั้งพับล้มผล็อย ๆ นี่เป็นเองด้วยอำนาจของกิเลสมีกำลัง ที่นี้ พอสติปัญญามีกำลังแล้ว พอกิเลสโผล่มาตรงไหนขาดสะบั้น ๆ เป็นเอง ๆ ต่อไปแย็บ ปีบขาด เป็นเองนะนี่ เป็นเอง ๆ จากนั้นก็ซึมซาบ กิเลสมันซึมซาบ สติปัญญาก็เป็นไฟ ไหมที่ละเอียด ซึมซาบเผากันไปเรื่อย ๆ จนขาดสะบั้นไปหมด นั่นมันเห็นชัด ๆ ในหัวใจซิ ผู้ปฏิบัตินั่นแหละจะเห็น ผู้เหล่านี้แหละผู้จะทรงมรรคผลนิพพานตามทางของ ศาสดา

เพียงเรียนมาเฉย ๆ โอ้ย ไม่ว่าจะท่านว่าเราไม่เกิดประโยชน์อะไร เรียนเพื่อปฏิบัติ เป็นความเรียนถูกต้อง ท่านแสดงไว้ในหลักพุทธศาสนาที่สมบูรณ์แบบว่า ปรีชาติ ได้แก่ การศึกษาเล่าเรียนแบบแปลนแผนผังแห่งมรรคผลนิพพาน ปฏิบัติ ที่นี้ก้าวเดินทำความเพียร ก้าวเดินตามที่เรียนมา ท่านสอนว่ายังไงให้เดินตามนั้น ปฏิบัติตามนั้น ๆ เรียกว่า ภาคปฏิบัติ ผลจากภาคปฏิบัติก็เป็นปฏิเวธ คือรู้ไปโดยลำดับ ๆ เรื่อย ๆ

ปรีชาติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ศาสนาที่กลมกลืนกันต้องมี ๓ มีแต่ปรีชาติ ศาสนาขาด บาทขาดตาเต็ง มีปฏิบัติเข้าแล้วจะเชื่อมไปถึงปฏิเวธ คือความรู้แจ้งเห็นจริงเป็นลำดับ ลำดไป จนกระทั่งถึงรู้แจ้งแทงทะลุหมด ๓ ประเภทนี้เป็นหลักของพุทธศาสนาเรา มี แต่ปรีชาติ ศาสนาไม่เต็มบาทเต็มเต็ง ได้แต่ความจำมาเหมือนนกขุนทอง กิเลสก็ได้แต่ ชื่อของมัน ไม่ได้ตัวของมัน ธรรมก็ได้แต่ชื่อของธรรม ไม่ได้องค์ของธรรม พอภาค ปฏิบัติจับเข้าไป ได้ทั้งชื่อได้ทั้งตัว ได้ทั้งกิเลสได้ทั้งธรรม ไปด้วยกัน ๆ จากนั้นก็ สมบูรณ์แบบ ปฏิเวธธรรม รู้แจ้งแทงทะลุหมดเลย เป็นอย่างนั้น ธรรมมีหลายประเภท

ที่พูดทั้งหมดนี้เราถอดออกจากหัวใจมาพูด เราไม่ได้ประมาทปรีชาติ เราก้เรียน มา แต่ปรีชาติก็ต้องวิ่งเข้ามาหาภาคปฏิบัติในหัวใจเรานี่ ท่านสอนให้เข้ามาที่นี้ะปรีชาติ เมื่อเรานำอันนี้ออกไปปฏิบัติแล้ว ผลก็เกิดขึ้นที่ใจ ๆ ทั้งนั้นแหละ ปรีชาติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปรีชาติ จำ ก็เราเป็นคนไปจำมา ปฏิบัติก็นำความจำเข้ามา เหมือนกับว่าแปลน มรรคผลนิพพานเอามาจาก ปฏิบัติยังไง ท่านสอนว่ายังไงเดินตามนั้น นี่เป็นภาคปฏิบัติ แล้วผลก็ปรากฏขึ้นมา ๆ จนทะลุไปได้เลย นี่ละธรรมะเป็น อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่ อันใดที่จะมาทำลายมรรคผลนิพพานไม่ให้เกิดแก่ผู้ปฏิบัติ ต้องเกิดวันยังค่ำ ตลอดไป เหมือนกิเลส กิเลสก็เป็น อกาลิโก ของมัน ทำให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิดเมื่อนั้น ทำให้เกิด มากเกิดน้อยเกิดตลอด ที่นี้ธรรมะทำให้เกิดมากน้อยเกิดตลอด นั่นมันเสมอกันอย่างนี้

แต่กิเลสมันเอารัดเอาเปรียบชิ ศาสนาล่วงไปเท่านั้นเท่านั้น มรรคผลนิพพานจะสิ้นเขตสิ้นสมัย มรรคผลนิพพานไม่มีปฏิบัติเท่าไรก็ได้มรรคผล ทั้งโคตรทั้งพ่อทั้งแม่ มันไม่เคยปฏิบัติมันเอามาอวดหาอะไร เราอยากว่าอย่างนั้น ว่าธรรมดามันไม่ถึง ต้องพาดมันหมดทั้งโคตรเลย มันไม่เคยปฏิบัติตลอดโคตรของมัน มันเอามาอวดหาอะไร เราอยากว่าเข้าใจไหมละ

อะไรจะละเอียดแหลมคมยิ่งกว่าธรรม อัจฉริยะเลยโลกเลยสงสาร เรียกว่าโลกนี้เป็นโลกสมมุติ ถ้าเทียบกับว่าธรรมธาตุหรือนิพพานแล้ว โลกนี้คือโลกถึงขะหว่างนั้นเลย พุดอย่างอื่นไม่ถูก ถ้าว่าโลกถึงขะ เต็มไปด้วยความทุกข์ความสุข สุขก็มีเจ็บปนเล็กน้อยพอล่อใจสัตว์ ทุกข์นั้นท่วมหัว ๆ ไปตลอดเวลา ถ้าจะให้มันมีแต่ทุกข์จริง ๆ สัตว์โลกก็ไม่ติด กิเลสมันฉลาดต้องให้มีสุข เหยื่อล่อปลาล่อให้เพลินไป พอไปติดเบ็ดแล้วนั้น ละกองทุกข์ เหยื่อล่อมันอยู่นั้นล่อให้เป็นความสุขแล้วเพลิน ลืมเบ็ดละชิ จับเหยื่อเข้าไป แล้วก็จับเบ็ดเข้าไปพร้อม นั้นละกิเลส

จึงว่าโลกนี้เป็นโลกแห่งถึงขะ ความทุกข์มากแสนสาหัสกว่าความสุขที่มีไว้เป็นเครื่องล่อสัตว์ สุขมี มันหากมีเป็นเครื่องล่อ ๆ เท่านั้น ไม่ได้มีเพื่อเป็นความสุขความเจริญจริง ๆ เหมือนความสุขในธรรม ในธรรมนั้นสุขขึ้นไปเรื่อย ๆ หนุนขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่มีเครื่องล่ออันนี้ พวกกันจำเอานะ

นี่ละเรื่องมรรคผลนิพพานสมบูรณ์แบบ มีตลอดไปเลย ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติดีอยู่ผลจะตลอดไปอย่างนี้ละ ถ้าไม่มีผู้ปฏิบัติก็ไม่มีความหมายอะไร กิเลสก็เหมือนกันเมื่อไม่มีผู้สั่งสมมัน มันก็ไม่เจริญในหัวใจของผู้ปฏิบัติที่ตั้งใจจะฆ่ากิเลส กิเลสจะไม่เจริญนะ มีแต่ธรรมจะเจริญขึ้น ๆ กิเลสค่อยเหือดแห้งไป ๆ อับเฉาไปเรื่อย ๆ เพราะธรรมตีเข้าไป ๆ ส่งเสริมแต่ธรรมไม่ได้ส่งเสริมกิเลส ระมัดระวังก็ระวังกิเลสไม่ให้เกิดนั่นเอง เกิดแล้วก็ตีกันทันทีเลย ที่นี้กิเลสมันก็ไม่เกิด ค่อยหมดไปเหือดแห้งไป ๆ ธรรมะสูงขึ้น ๆ เอกันเรียบไปเลย นั้น ทางไหนมีกำลังมากเพราะการบำรุงรักษา ทางนั้นผลก็แสดงขึ้นเต็มเหนี่ยว ทางด้านธรรมะเกิดขึ้นเต็มเหนี่ยว ทางกิเลสก็เกิดขึ้นเต็มเหนี่ยว ถ้าเราสั่งสมทางไหน ให้อึดอันนี้เป็นหลักไว้ละ

ศาสนาพุทธของเราเรียกว่าธรรมะนี่คือเป็น อกาลิโก ไม่มีกาลมีเวลา บำเพ็ญเมื่อไรเป็นธรรมเมื่อนั้น ทำบุญเป็นบุญตลอดเวลา ที่นี้ทางกิเลสก็เหมือนกัน อกาลิโก ทำบาปเมื่อไรเป็นบาป ทำให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิดตลอดเช่นเดียวกัน ให้จำอันนี้เอาไว้ละ ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากันระหว่างกิเลสกับธรรม มันยิ่งหย่อนสำหรับผู้ปฏิบัติเท่านั้นเอง จะสั่งสมทางไหนมาก ส่วนมากมันสั่งสมตั้งแต่กิเลสนั้นละ ถึงได้มีแต่ความทุกข์ร้อนยุ่งเหยิงวุ่นวายไปทั่วดินแดน

โลกอัจฉรย์ ๆ มันไม่ได้เห็นนั้นซิ เห็นแต่ถึงขยะ ไม่ได้เห็นโลกแห่ง ประม สุข ณะซิ เราเรียกว่าโลกเฉย ๆ นะ อันนั้นไม่ใช่แหละ แต่ทางนี้มีโลกสมมุติ โลกวิมุตติ ก็ได้ ว่าเทียบกันไปเฉย ๆ วิมุตติคือหลุดพ้นแล้วจากโลกสมมุตินี้โดยประการทั้งปวง ที่นี้ เวลามองดูกันแล้วมันถึงเป็นเหมือนถึงขยะ อันนี้เหมือนถึงขยะ แต่ถึงขยะมันก็ไม่มียก ทุกข์ แต่ถึงขยะของสัตว์โลกนี้ยกทุกข์เต็มไปหมดในนั้น สุขมีนิดหน่อย ๆ ถึงขยะนี้ เต็มไปด้วยยกทุกข์ ถึงขยะที่เขาเอามาเททิ้งตามข้างถนนหนทางไม่มีทุกข์นะ ถึงขยะ ของมนุษย์ของสัตว์นี้ทุกข์เต็มไปหมด ให้ชำระอันนี้ให้ดี วันนี้พูดเพียงเท่านี้ มีลักษณะ หนัก ๆ เบา ๆ เบาะ ๆ บ้างซิ วันนี้เอาเบาะ ๆ ไม่เอามากแหละ ให้เป็นคติธรรมนะ

พวกที่มาภาวนาอยู่ในคราวนี้ก็เหมือนกัน ให้ตั้งหน้าตั้งตาภาวนา อย่ามา เตรีดเตร่เร่ร้อนใช้ไม่ได้นะ เสียความมุ่งหมายของผู้รับเอาไว้ อยู่ในคราวมีแต่ถึงขยะเต็ม ไปหมด ถึงขยะขี้เกียจ ถึงขยะขี้คร้าน ถึงขยะอ่อนแอ ถึงขยะเหลวไหล ถึงขยะไม่มีสติ มี แต่ถึงขยะ มันมีไหมพวกเรา ถึงขยะเหล่านี้มีในพวกเราไหม โอ้ย อย่าถามว่านั่นเลย ชาย ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้นไม่มีอัตมีอัน ชายได้ตลอดเพราะมันมากต่อมากถึงขยะอยู่ข้างใน แต่ไม่ มีใครซื้อ ทางนี้ก็เต็มด้วยถึงขยะเหมือนกัน ถึงขยะต่อถึงขยะไปซื้อไปขายกันได้ยังไง ซื้อขายไม่ได้ เรียกว่าขายไม่ขาดคือพวกถึงขยะ เต็มหัวอกทุกคน เอาละที่นี้ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com